

Sygn. akt : VU 319/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Solecka

Protokolant: Klaudia Treter

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2013 r. w Legnicy

sprawy z wniosku B. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o emeryturę

na skutek odwołania B. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 6 lutego 2013 roku

znak (...)

zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 6 lutego 2013 roku znak (...) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawczyni B. D. prawo do emerytury od dnia 01 stycznia 2013 roku.

Sygn. akt VU 319/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 06 lutego 2013 r. w sprawie (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił wnioskodawczyni B. D. prawa do wcześniejszej emerytury.

W uzasadnieniu decyzji organ emerytalny wskazał, że wnioskodawczyni nie spełnia warunków do uzyskania przedmiotowego świadczenia. Wprawdzie w dacie złożenia wniosku o przyznanie emerytury osiągnęła stosowny wiek emerytalny, udowodniła 24 lata, 11 miesięcy i 24 dni okresów składkowych i nieskładkowych, złożyła wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa, to jednak zdaniem organu emerytalnego nie udowodniła żadnego okresu pracy w warunkach szczególnych, o którym mowa § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zakład Ubezpieczeń nie zaliczył wnioskodawczyni do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od 23 czerwca 1976 r. do 15 października 1995 r. w Przedsiębiorstwie (...), gdyż w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie powołano się na przepisy branżowe.

Od powyższej decyzji odwołanie złożyła wnioskodawczynie B. D.. Wskazała, iż decyzja organu rentowego jest dla niej krzywdząca, gdyż pomimo błędnego sporządzenia świadectwa pracy, w spornym okresie wykonywała prace w szczególnych warunkach.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie, uzasadniając swoje stanowisko jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczynie B. D., urodzona (...), w dniu (...)ukończyła 55 lat. Na dzień 01 stycznia 1999 r. wykazała 24 lata, 11 miesięcy i 24 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Przystąpiła do otwartego funduszu emerytalnego, ale złożyła wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa .

/bezsporne/

W okresie od 23 czerwca 1976 r. do 15 października 1995 r. wnioskodawczynie B. D. była zatrudniona na stałe i w pełnym wymiarze czasu pracy w Przedsiębiorstwie (...) S.A. z siedzibą w L.. W ramach zatrudnienia pracowała na stanowisku:

- operator noża taśmowego od 23 czerwca 1976 r. do 31 sierpnia 1983 r. oraz od 12 listopada 1994 r. do 15 października 1995 r.;

- krojczy - nawarstwiacz dzianin od 01 września 1983 r. do 11 listopada 1994 r.;

- operator urządzeń wykrawczych i nawarstwiających od 16 października 1995 do 30 września 1999 r.

W okresie od 23 czerwca 1976 r. do 30 września 1999 r., pomimo zmiany nazwy stanowiska pracy, wnioskodawczynie pracowała jako operator noża taśmowego. Praca ta odpowiadała pod względem zakresu obowiązków pracy krojczego. Praca w przedsiębiorstwie była zorganizowana na hali produkcyjnej. Pracownicy zatrudnieni na stanowisku nawarstwiaczy dzianin przygotowywali materiały przeznaczone do dalszej obróbki przez kulisowych. B. D. była zobowiązana do sprawdzenia prawidłowości ułożenia dzianiny, z której następnie wykrawała przy użyciu formy, gotowe elementy, a następnie kontrolowała zgodność wykroju z szablonami. Wnioskodawczynie pracowała w systemie akordowym. W sytuacji, gdy nie było tkanin do wykroju, B. D. wykonywała pracę nawarstwiacza tkanin.

Dowód: - zeznania świadka O. M., k. 29;

- zeznania świadka D. S., k. 39-40;

- wyjaśnienia wnioskodawczynie B. D., 40;

- akta ubezpieczeniowe

- akta osobowe: świadectwo pracy z dnia 31.01.2002 r., k. 4-5; karta stanowiskowa, k. 40;

W dniu 28 stycznia 2013 r. B. D. złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

/bezsporne/

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy B. D. zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią przepisu art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku

przewidzianego w art. 32 wskazanej ustawy, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 tj. 20 lat dla kobiet. Emerytura, o której mowa, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Zgodnie zaś z dyspozycją art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 01 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Wiek emerytalny, o którym mowa we wskazanym artykule, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom zatrudnionym w szczególnych warunkach przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, tj. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.). Z dyspozycji § 4 ust. 1 cytowanego rozporządzenia wynika, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet, ma okres zatrudnienia 20 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Przy czym, zgodnie z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy, o których mowa powyżej, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Zgodnie z § 22 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń istnieje możliwość udowodnienia zeznaniami świadków okresu składkowego, od którego zależy prawo lub wysokość świadczenia w przypadku braku odmiennych regulacji ustawowych w tym przedmieciu. Dowód ten dopuszcza się pod warunkiem złożenia przez zainteresowanego oświadczenia w formie pisemnej lub ustnej do protokołu, że nie może on przedłożyć odpowiedniego dokumentu potwierdzającego ten okres.

Na gruncie niniejszej sprawy bezspornym było, iż w dacie złożenia wniosku o przyznanie prawa do emerytury wnioskodawczyni ukończyła 55 lat, zaś na dzień 01 stycznia 1999 r. udowodnił wymagane okresy składkowe i nieskładkowe w wymiarze przekraczającym 20 lat. Przystąpiła do otwartego funduszu emerytalnego, ale złożyła wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa.

Sporną kwestią wymagającą ustalenia Sądu było natomiast to, czy wnioskodawczyni posiada staż 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Na wstępie należy podkreślić, iż zakład pracy wydał wnioskodawczyni świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze potwierdzające, iż zarówno zatrudnienie na stanowisku operator noża taśmowego, krojczy-nawarstwiacz dzianin, jak również na stanowisku operator urządzeń wykrawczych i nawarstwiających od dnia 26 czerwca 1976 r. do 15 października 1999 r. odpowiadało rodzajowi pracy wymienionemu pod poz. 4, działu VII, wykazu A (prace przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych) - stanowiącego załącznik nr 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1983 r. Wprawdzie świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych nie ma mocy wiążącej dla Sądu, nie jest bowiem dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., jednakże stwarza ono domniemanie i podstawę do przyjęcia, że okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych, o którym mowa w art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej.

Uwagę zwraca również i to, że okoliczności zaświadczone w świadectwie pracy z dnia 31 stycznia 2002 r. znalazły potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Na podstawie zeznań O. M. oraz D. S. Sąd ustalił, iż w spornym okresie, pomimo zmiany nazwy stanowiska pracy, wnioskodawczyni wykonywała wyłącznie obowiązki operatora noża taśmowego. Powyższe znalazło potwierdzenie w wyjaśnieniach wnioskodawczyni, która wskazała, iż do jej obowiązków należało wykrawanie gotowych elementów na przy użyciu szablonów w ramach zorganizowanego procesu produkcji wyrobów włókienniczych. Uwagę zwraca przy tym, iż z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków wynikało, iż wnioskodawczyni wykonywała prace przy użyciu noża taśmowego przeznaczonego do wykrawania wyrobów włókienniczych. Wykonywana praca miała zatem charakter zautomatyzowany.

Wprawdzie O. M. zeznała, że wnioskodawczyni wykonywała również prace nawarstwiacza tkanin w sytuacji, gdy nie było pracy na jej stanowisku. Istotne jest jednak, iż ze specyfiki procesu produkcji oraz faktu, iż wnioskodawczyni pracowała w systemie akordowym wynika, iż powyższe odstępstwa miały charakter incydentalny, krótkotrwały, uboczny, a w konsekwencji nie wyłączają możliwości uwzględnienia spornego okresu, jako okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., sygn. akt II UK 233/11; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 24 stycznia 2013 r., sygn. akt III AUa 1098/12).

Tym samym należało uznać, że ubezpieczona przez okres 17 lat, miesiąca i 27 dni wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych, tj. prace odpowiadającą pracom w warunkach szczególnych określonym w wykazie A, będącym załącznikiem do powołanego rozporządzenia z dnia 07 lutego 1983 r., w dziale VII, pod poz. 4. Na marginesie należy zauważyć, iż okres urlopów wychowawczych, urlopu bezpłatnego oraz pozostałe okresy nieskładkowe przypadające w okresie zatrudnienia nie podlegały uwzględnieniu w ramach stażu pracy w warunkach szczególnych.

Należy przy tym zauważyć, iż emerytura należna wnioskodawczyni podlegała wypłacie od dnia 01 stycznia 2013 r., bowiem zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 06 lutego 2013 r. w ten sposób, że przyznał wnioskodawczyni prawo do emerytury od dnia 01 stycznia 2013 r.